

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

БЕРЕЗЕНЬ • MÄRZ 2014 • Nr.6 (2890)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

Камо грядеши, Україно ?

ПРОЩАННЯ З ПОСТСОВЕТСЬКОЮ УКРАЇНОЮ

Надворі тривожно. Тривога і в моїх словах. Почався новий етап в житті нашого народу та держави. В ці дні ми всі прощаємося з тією Україною, яка появилася на карті світу 1991 року. Ми зараз на похоронах. Вона була несимпатичною сумішшю вульгарного советського стилю та нових віянь; сумішшю нашої древньої духовності, яка почала – недознищена советами – тихенько нагадувати про себе, з фактичним атеїзмом мільйонів людей.

Автор: VLZ

Ще в листопаді 2013 р. могло здаватися, що перемогло оце советське, тому, що Янукович створив суперзлочинську державну систему, суперкорумповану; державу засуджену існувати в тіні Росії – економічно і політично. Якщо його попередники крали десятками, сотнями мільйонів доларів, то він пішов в мільярди! Євромайдан став вперек і урешті зламав гідри хребет.

Чотири місяці тривало протистояння: брутальне, підступне, з застосуванням советських (кагебістських) методів боротьби з інакомислячими: підпали автомобілів, викрадання людей, тортуру-

вання, залякування, нарешті – холоднокровні убивства безневинних. Україна сколихнулася від давно не бачених звірств. Це діяв Янукович рука в руку з Москвою. Це був різкий контраст на тлі Кравчука, Кучми і Ющенка...

Вогонь, смерть, дим, все це припинилося, коли Янукович утік з Києва, коли прекрасні люди відкрили ворота правді. Далі вони задумалися: а як зробити так, щоб ця революція не завершилася як Помаранчева; як зробити так, щоб влада увесь час залишалася під народною лупою, щоб відчувала, що повернення до минулого – це новий

Майдан? І це було лише декілька днів таких «філософських». Оплакували Лицарів Небесної Сотні і думали, як збудувати справедливу Україну. І тоді Карлик напав на Крим. І вже не до того було, не до філософії життя. Вже інші думки пливли в українських головах.

НАРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

Карлик Крим забрав. З цієї хвилини можемо почати відлік часу; почала народжуватися нова Україна. Її ще немає, вона саме народжується. На ваших очах. Ви зараз на похоронах і при пологах водночас. Це, з одного боку, велике щастя щось таке спостерігати,

таке, чого прагнули дожити наші батьки, діди, нарешті, ми самі. Тільки, лишенько, щастя переплелось з бідною, великою, оскільки Крим забрали, а російські танки гріють двигуни вздовж східного кордону і ніхто не знає, що твориться в голові Карлика? І так воно завжди в житті – не дає тишитися досягнутою радістю досхочу. Світ з жахом констатує, що божевільний Карлик, це президент ядерної держави!

І знову радість із сумом... Народження нової України завдячуємо саме Карлику. Якби не його причинний план включити до складу Росії Крим, українська нація нині

не була б такою згуртованою. А стала такою від шоку, від констатації, в яку ще вчора повірив би малохто: росіяни хапнули у нас Крим! Взяли шматок нашої землі! І тут прийшов кінець байці про два братні народи. Бо «брат» виявився підступним, холоднокровним, непримиренним ворогом. Отак виглядає смерть постсоветської України, оскільки нинішні події, це розривання сотень ниточок, які дотепер зв'язували Україну і Росію. Це грядуща «смерть» транзитної газової труби, яка корумпувала кожен український уряд.

Продовження на 7 стор. ►

ПАТІАРХ СВЯТОСЛАВ. З прикриттю можемо сказати, що Україна, на жаль, втягнута у військовий конфлікт. Світова громадськість і все світове

МИ МАЄМО ВІДСТОЯТИ ДЕРЖАВУ

співтовариство є по стороні України, оскільки Росія є агресором. Роль Церкви – послідовна. Весь час протягом останніх трьох місяців Церква, зокрема Українська Греко-Католицька, була зі своїм народом. Зі своїм народом вона залишиться і надалі. Якщо, не дай Бог, потрібно буде разом стати на полі бою зі своїми солдатами, зі своїм військом, – Українська Церква, зокрема УГКЦ, готова до капеланського служіння. Кожен

громадянин України повинен бути готовий стати на захист своєї незалежної, вільної, суверенної держави.

Ми ніколи не мовчали. Жодна неправда чи жодне насильство ніколи не було покрито мовчанкою Церкви. Церква завжди викривала неправду. Церква завжди захищала людське життя та людську гідність. У той час, коли Батьківщина у небезпеці, всілякі міжконфесійні суперечки, зокре-

ма якісь майнові питання, чи інші елементи, які можуть бути предметом дискусії між Церквами, – мають стати осторонь. Ми зараз повинні об'єднатися і консолідуватися, щоб захистити свій народ і свою державу. Звертаюся до всіх вірних УГКЦ та до всього українського народу. Зараз наш народ і наша держава перебувають у небезпеці. Ми мусимо стати на захист своєї держави, бути готовими навіть – якщо буде

потрібно – покласти своє життя, щоб захистити суверенну, вільну, незалежну, соборну Державу. І тут ми абсолютно єдині. Ми сьогодні повинні думати про те, що нас об'єднує. Наша держава – багатонаціональна, багатоконфесійна, але ми всі сьогодні мусимо бути разом, щоб відстояти свою незалежну, суверенну Державу.

Зі звернення патріарха Святослава в Громадському Телебаченні. (CREDO)

ХГ

ПОКАЯННЯ МУСИТЬ СТАТИ ПОЧАТКОМ НОВОГО УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Коли відкриваємо Святе Письмо там, де починається історія Праотця нашого Авраама, то впираємося у дивовижну фразу: «Сказав Ягве до Авраама: Вийди до себе з землі твоєї, з твоєї рідні, і з дому батька твого в край, що його я тобі покажу». Відразу зазначу, не шукайте її у своїх Бібліях, там вона виглядає дещо інакше – там немає отого «до себе». Адже гебрейський вираз «לֶךְ-לְךָ» зазвичай перекладають: «Вийди». Бо неможливо українською сказати: «Вийди до себе з землі твоєї», щоб не поставити слухача у позицію нерозуміння.

Але, як би сильно нам це не подобалось, саме цим: «вийди до себе», розпочинається історія віруючого. Вийти за рамки звичного і щоденного, вийти, щоб прийти до себе, віднайти себе. Без цього виходу ми себе легко губимо у потоці щоденного життя. Ото вийти до себе є необхідним кроком у процесі навернення, переспрямування свого життя до Бога. А переспрямування і є тим, що ми називаємо наверненням.

Щоправда, ми звиклися з тим, що навернення чи покаєння потрібне тим «ззовні», які не охрещені, тим, які не ходять до церкви, явним грішникам. Тобто – нібито навернення є якоюсь хвилиною у житті, яка змінює саме життя. Або ж навернення чи покаєння тлумачимо як зміну своїх почуттів, багато сліз і жалю. Але таке розуміння навернення чи покаєння далеке від біблійного. Біблія для означення того, що ми звикли вважати одиноким моментом в житті людини, використовує слова, які означають процес.

Гебрейський текст Святого Письма найчастіше використовує слово «תשובה», що дослівно значить: змінити свій напрям руху на протилежний і піти протилежним шляхом. У новозавітних грецьких текстах є слово «μετανοια», що означає зміну способу

думання, зміну менталітету. За звичайних умов одне і друге є процесом, процесом довшою з життя. Усе життя ми покликані зростати в Бозі, йти до Нього, з Його допомогою змінювати свої думки, а свій менталітет робити таким, який би повністю відповідав Божим Законам. Це не зміна почуттів. Про зміну почуттів або, як то подає грецький текст, «μεταμελομαι», Святе Письмо власне нам оповідає, що Юда, після того, як зрадив Христа, змінив свої почуття і... повісився. Покаєння ж, навернення – це акт людської волі, яка під впливом Божої милості хоче узгодити свою волю з волею Бога.

Але увесь цей процес неможливо запустити без отого «вийти до себе». Знайти час, переосмислити своє дотеперішнє життя, зробити відповідні висновки й постанови і відповідно до них діяти. Притча про блудного сина нам добре описує цей процес.

УКРАЇНА ПІСЛЯ МАЙДАНУ

Наше суспільство через криваву купіль Майдану вийшло з себе, здається, усе ж таки вийшло зі свого просякнутого корупцією, байдужістю, безвідповідальністю, беззаконням і іншими лихами життя. Воно вийшло, але ще не прийшло до себе, ще не зробило

відповідних рефлексій і постанов. І загроза фізичного знищення, яке насувається з просторів московського Мордору, здавалося б, не дає йому найменшої можливості прийти до себе. Але без реального суспільного іспиту сумління, без реального визнання самим собі своїх реальних гріхів та помилок, без реальної постанови поправи, ми просто не маємо шансів опертися новітній Орді.

Кожному з нас необхідно переглянути свою дотеперішню поведінку, дати їй належну оцінку і почати діяти по-новому. Звісно, відразу це буде важко, занадто довго наше суспільство жило у брехні, в умілому загортанні лайна в чудові обгортки, у праці язиком, а не в реальній роботі, у відчуженні людей між собою. Майдан зірвав ці блискучі фальшиві обгортки.

Майдан поставив новий суспільний імператив – імператив правди. Без цього імперативу змінити систему, успадковану з часів пізнього брежневизму, систему,

фундаментами якої є фальш і брехня, неможливо. І, дослухаючись до цього імперативу, кожен мав би поставити собі запитання: «Якою була моя участь у системі брехні й фальші? Як я сприяв приходу до влади режиму Януковича та його перебуванню у владі?» Це потрібно зробити без фальшивих самооправдань типу: «Я маленька людина, я не міг йти проти системи», чи: «Я просто виконував накази».

Хтось надягав на себе повністю фальшиві у своїй суті шати політичного і суспільного протівсіхства, хтось давав чи брав хабарі, хтось діяв «по знайомству», хтось байдужо спостерігав, хтось бавився в аполітичність, оправдовуючи відсутність власної громадянської позиції, хтось просто продавався, хтось просто безвідповідально жив, а хтось купував «регіонівські» товари, фінансуючи злочинний режим... Довго можна перерахувати оті всі «маленькі» грішки, на яких тримався режим Януковича і все ще тримається система брехні та фальшу.

Без усвідомлення власної відповідальності за скоєне, без відкинення таких принципів поведінки, брехня та фальш і далі роз'їдуть суспільство, роблячи його беззахисним перед агресією імперіалістичної Москви.

Московські окупанти уже показали, що означатиме окупація. Поки що ми це бачимо тільки в Криму. Якщо ж ми не почнемо реальних змін і не згуртуємося в обороні наших основних людських прав і свобод – усіх нас чекає доля населення Криму. Вибір поставлено перед кожним з нас. Час Великого Посту є унікальною можливістю це зробити. Цього року цей Піст часово збігся і за григоріанським, і за юліанським календарем. Це дійсно добра нагода для усіх християн України, щоб спільно і особисто переосмислити і переорієнтувати життя та почати змінювати менталітет з совкового на нормальний людський, християнський.

о. Орест-Дмитро Вільчинський, «Католицький Оглядач»

ПАПА ФРАНЦИСК У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ПОНТИФІКАТУ: «МОЛІТЬСЯ ЗА МЕНЕ»

«Моліться за мене», – ось таке коротке прохання отримали понад 10 мільйонів користувачів мережі Твіттер, які підписалися на отримання повідомлень від Папи. Ці слова облетіли світ у четвер, 13 березня 2014 року, у першу річницю понтифікату Святого Отця Франциска.

Річницю папа Франциск відзначав в атмосфері молитви й зосередження, оскільки вона збіглася з початком Великого Посту та звичним періодом проведення духовних вправ у Римській Курії. До молитви за провід Святого Духа в непростому служінні на чолі Вселенської Церкви Папа заохочує також своїх прихильників і всіх вірних.

13 березня 2013 року новим Папою став 76-річний Хорхе Маріо Бергольо, аргентинський кардинал-езуїт з Буенос-Айреса. Про це сповістив кардинал-протодиякон Римо-Католицької Церкви Жан-Луї Торан, вийшовши на балкон собору Святого Петра, щоб вимовити знамениту латинську фразу «Habemus papam» (Маємо Папу) і оголосити його ім'я – Франциск.

Відтак на балкон головного католицького храму світу винесли хрест і новообраний Єпископ Риму з'явився перед віруючими, щоб виголосити традиційне благословення «Urbi et Orbi» (Місту і світу).

ХГ

ЯК ПРОХОДИТЬ ЗВИЧАЙНИЙ ДЕНЬ ПАПИ ФРАНЦИСКА?

Папа Франциск, який проживає в Домі Св. Марти, встає о пів п'ятої ранку. Близько двох годин він молиться і розмірковує над літургійними читаннями дня, які стають основою для його щоденних проповідей на ранковій Службі Божій. Незадовго до сьомої години Папа спускається до каплиці Дому Св. Марти, де зазвичай його очікують близько п'ятдесяти осіб, у тому числі кілька священників і двох секретарів. Щодня в цих ранкових богослужіннях беруть участь віруючі з різних римських парафій. Папа не може відвідати всі храми, тому запрошує до себе їх парафіян.

Після літургії Папа зазвичай сідає в останні ряди і перебуває кілька хвилин у мовчазній молитві. Потім виходить в хол і вітає окремо кожного хто прийшов на Службу Божу.

Сніданок накривають о 8:00 в загальній трапезній. Обідає Св. Отець в першій, а вечеряє – о 8 годині вечора. Під час вечері офіціант подає тільки першу страву, а потім всі, в тому числі і Папа, обслуговують себе самі. Папа одного разу пояснив: «Мені просто необхідно жити серед людей. Одному мені було б погано».

Протягом дня Папа проводить аудієнції і зустрічі, приймає глав держав, розглядає документи з Держсекретаріату і з ватиканських Конгрегацій. Крім того, Папа сам читає щодня близько 50 листів з декількох тисяч, які приходять кожен день (рештою займається Відділ Кореспонденції Св. Отця). Папа сам, без посередників, відповідає на деякі з них по телефону.

ХГ

Сніданок папи Франциска

РОЗМОВА З КАРДИНАЛОМ ФІЛІПОМ БАРБАРЕНОМ, АРХІЄПІСКОПОМ ЛІОНА

» **Євроньюз:** Ваше Високопреосвященство, які загальні висновки можна зробити за результатами першого року понтифікату Франциска?

Філіп Барбарен: Ми ніколи не припускали, що все робитиметься з такою енергією. Коли його обрали, ми знали, що зміни будуть, тому що вони відбуваються в Латинській Америці. На сьогодні 40% католиків всього світу живуть в Латинській Америці. Отож, природньо, що Папа – звідти.

» **Його стиль – це просто форма спілкування на публіку, чи це дійсно –**

частина особистості папи Франциска?

Ф. Барбарен: Це – стиль життя. Він сказав, чому їздити в Мерседесі, який йому пропонували, коли просто потрібна машина. Автомобіль не для того зроблений, щоб бути гарною річчю, а щоб возити нас. Чим простіші речі, тим краще.

» **Чи змінилася сама Церква з часу приходу нового Папи?**

Ф. Барбарен: У догматах, у таїнствах – ні. Знаєте, у нас один Господь, одна віра, одне хрещення. Іноді нам закидають, що ми дуже догматичні. А я кажу – ні, дивіться, папа Бенедикт XVI і папа Франциск – вони зовсім різні. Папа Іван Павло II теж був іншим. Але в принципі засадничо ніщо не змінюється. Те, що Ісус-Спаситель світу, Євангеліє є значним джерелом радості і натхнення для людей різних країн.

» **Що вже конкретно зроблено у плані реформ?**

Ф. Барбарен: Саме тому, що Папа дуже обережно ставиться до них, прийнято ще небагато рішень. Перше рішення – призначення його держсекретаря, який дуже добре знається на зовнішніх зв'язках і закордонних справах. Після цього – зважені рішення щодо економічних питань і прозорості фінансів, що завжди важко будь-де, бо де є гроші, там і руки, що тягнуться до них.

» **Яке Ваше ставлення до заяви ООН, що критикує Ватикан за потурання педофільії серед священнослужителів?**

Ф. Барбарен: Одного разу генеральний інспектор народної освіти сказав мені: «Хочу, щоб національна освіта стала такою ж прозорою, як і Церква, тому що насправді і там є багато таких випадків». У Церкві – це катастрофа! Скрізь – це катастрофа! Але скандал ще гучніший всередині Церкви, звичайно. Тому що це люди, які проповідують святість Бога, а роблять зворотнє. У кожному разі, ми реагували швидко. Так, вважаю, що не має бути жодного потворного випадку, тому я радий, що проти цього ведеться бій з тією ж енергією. Позиція ООН змушує нас виправити становище. Я хотів би, щоб й інші це рішуче робили, тому що це зло, що не обмежується Церквою, а, зауважте, ще не викорінене і в ширшому суспільстві.

» **Папа Франциск – наступник двох попередніх, чи вселяє він надію?**

Ф. Барбарен: Так, гадаю, це підмітив один старий чоловік, який сказав мені, що радий бачити наступництво і успіх. Папа надії, Іван Павло II пройшов з вірою через усе життя, служив вірі з витонченістю і вишуканістю Бенедикт XVI, а тепер я бачу Папу Любові.

За матеріалами Радіо Ватикан та Євроньюз підготував Андрій Фецин

КОРОТКО

ВІДНОВЛЕННЯ АКТУ ПОСВЯТИ УКРАЇНИ ПІД ПОКРОВ БОГОРОДИЦІ, ОСКІЛЬКИ ЧАСИ ВАЖКІ.

Акт посвяти України під Покров Пресвятої Богородиці відбудеться в неділю, 6 квітня 2014 року, в усіх храмах УГКЦ в Україні і за кордоном. Патріарх Святослав здійснить його в Києві, у Патріаршому Соборі, усі єпископи – у своїх катедральних соборах, а священники – у парафіяльних храмах після кожної Служби Божої.

День 6 квітня обрано не випадково, адже на 5 квітня цього року припадає Акафістова Субота, а 7 квітня, згідно з візантійським обрядом, святкується празник Благовіщення Пресвятої Богородиці. Патріарх нагадав, що свого часу під Покров Пречистої Діви Марії посвятив народ Русі-України благовірний князь Ярослав Мудрий. Відновив цю посвяту в Зарваниці 1995 року світлої пам'яті Мирослав Іван кардинал Любачівський.

Акт відновлення посвяти під Покров Божої Матері Церква обумовлює тим, що в цей період наш народ і наша Батьківщина переживають великі випробування, пов'язані з окупацією частини нашої землі, у зв'язку з чим наші серця наповнені тривогою за майбутнє, непевністю і страхом. Блаженніший Святослав просить усіх підготуватися до цієї урочистої події, приступивши до святих таїнств Сповіді та Євхаристії та чинячи діла милосердя й покути. Він побажав, щоб на наш народ, за молитвами Богородиці, зійшло благословення всемогутнього Бога-Отця, і Сина, і Святого Духа! (Департамент Інформації УГКЦ)

К

ЗАКЛИКАВ УКРАЇНЦІВ ОБ'ЄДНАТИСЯ ДЛЯ БОРОТЬБИ З АГРЕСОРОМ

Патріарх Філарет звернувся із закликом до українців боронити від нападника Батьківщину, гуртуватися довкола влади та висловив пошану кримськотатарському народу. За його словами, дії представників української держави можуть викликати критику, але слід пам'ятати: окупаційна влада не дозволить ніякої критики. «Висловлюю солідарність з усіма, хто безстрашно вже став проти агресора. Велика повага і шана мужньому кримськотатарському народу, який в умовах окупації зберігає відданість єдності України.» Глава УПЦ КП наголосив, що у ці важкі дні українці не повинні тримати зла чи ворожнечі до російського народу, бо у майбутньому незалежна Україна і демократична Росія матимуть дружні та рівноправні відносини. (З офіційного сайту УПЦ КП)

К

«НЕБЕСНА СОТНЯ» ЗБІЛЬШИЛАСЯ ДО 103 ЛИЦАРІВ

Станом на 20 березня від початку масових акцій протесту в центрі Києва та у регіонах України загинули і померли 103 людини. Про це повідомила прес-служба міністерства охорони здоров'я. З місяця загострення сутичок у центрі столиці до бригад медичної допомоги та закладів охорони здоров'я Києва по меддопомогу звернулися 1 тис. 419 постраждалих, із них 923 були госпіталізовані. (Укрінформ)

УКРАЇНА хроніка протистояння РОСІЯ

Другий раз, в іншій формі, це ж саме повторилося зараз після Переяславської Угоди, із завданням: бунтувати полковників проти гетьмана, міста проти гетьманської влади, Запоріжжя проти козацької держави, українську «чернь» проти українських «панів». За гетьмана Виговського ця диверсія дала блискучі результати. При цьому засада: до підривної роботи в таборі ворога запрягти виконавців із цього ж таки середовища. Козацькі полковники, Пушкар і Барабаш, ліквідували справу. Виговського (ліквідували мілітарно, фізично зліквідували гетьмана Виговського поляки на спілку з Тетерею). Якими Сомка ліквідував Іван Брюховецький. Петра Дорошенка знищив Дам'ян Многогрішний. Многогрішного знищила партія Івана Самойловича. А Самойловича ліквідував цар руками Івана Мазепи. Донос проти українського відродження 1870-х років, який спричинив «Емський Указ», зробив малорос Михайло Юзефович. Шумського і Волобуєва ліквідував Скрипник, а Скрипника – Затонський. Петра Шелеста замінив Володимир Щербицький.

МІШАНІ ПОДРУЖЖА

У зв'язку з вибором гетьмана Мазепи, царський уряд доручив своїм комісарам при гетьмані: гетьман і старшина повинні «малоросійський народ усякими засобами і мірами єднати з народом великоросійським та приводити до згоди нерозривної і міцної – шляхами подружжя та іншими заходами, щоб ніхто не поширював таких голо-

сів, мовляв, Малоросія – країна гетьманського регіменту, а щоб повсюдно й однодушно говорили: гетьман і старшина їх царського величства самодержавної держави і народ малоросійський є одне спільне з великоросійським народом».

говорює проф. Ахмед Тоған, туркестанський політичний діяч.

Він пише, що на відміну від англійців, росіянин застосовує тактику – це його друга вдача – показати себе приятелем народу, до якого він при-

які пристають з росіянами, часто одружуються з російськими жінками... Але в цьому небезпека для тюркської ідеї в Туркестані... бо це прищипує асиміляцію. Російські жінки, як більшість росіян, фанатичні націоналісти

й радянських. Останні спостереження підтверджують цю картину» (Caroe O. Soviet Empire. – London, 1953. – P. 159)... Divide et impera (діли і пануй) – цей метод застосовують усі завойовники. Але, не знаю, чи якийсь завойовник перевищує російських імперіалістів у цій умілості. Бо хто, поза Леніним, додумався ділити культуру народу, щоб його нищити. Міністр Петра I князь Дмитро Голіцин пише іншому міністрові, Гавриїлові Головкину: «Заради нашої безпеки в Малоросії, треба передовсім посяяти незгоду між полковниками й гетьманом. Не треба виконувати прохань гетьмана. Коли народ побачить, що гетьман уже не має такої влади, як Мазепа, то, надіюся, буде приходити з доносами. Але не треба поводитися суворо з донощиками. Якщо двоє прийдуть із брехливим доносом, а з ними обійтись ласкаво, тоді третій прийде вже з правдивим доносом; а гетьман і старшина будуть боїтися. Як раніше я писав до вас, так і тепер кажу: треба, щоб у всіх полках були полковники незгідні з гетьманом. Якщо між гетьманом і полковниками не буде згоди, всі їхні справи будуть нам відкриті».

Ленін і Сталін ділили, щоб панувати над Україною, не тільки суспільні сили, навіть родини, але й усю культуру народу. В кожній культурі є дві культури – культура панів і культура народних низів. Таку тезу висунув Ленін і під її прикриттям винищують національну специфіку України.

Михайло Демкович-Добрянський

ПІДРИВНА СТРАТЕГІЯ

Внутрішня диверсія в середовищі того, проти кого російський імперіалізм готує агресію, – його традиційна зброя. Перший раз, наскільки знаю, в Україні застосувало московське керівництво цю зброю, коли розпочалися заходи в справі церковної Унії з Римом. На Україну з Московії надсилали «хмари» агітаторів у чернечих рясах, які мали завдання – настроїти народ проти унії.

За даними перепису 1959 року Українська РСР (і Молдавська РСР) займала перше місце в Радянському Союзі щодо мішаних подружжів. На одну тисячу родин міської людності в УРСР є 263 мішані подружжя, тобто більше одної чверті. Роль мішаних подружжів з погляду імперіалізму об-

ходить. Він представляє себе як їх брат і намагається кровно поєднатися з ними шляхом подружжя. І входить у їх інтимну сферу життя. Гнучкість його характеру і тактики – це найбільш загрозна сторінка російського панування в Туркестані. «Що стосується родинного життя, чоловіки,

і деспоти. Не лише своїми пестощами, але постійним підриванням почуття самопошани своїх чоловіків, яке вони зневажають, вони приводять чоловіків до підкорення». Англійський автор, який наводить ці слова, зауважує: «Тоған пише про царські часи, але це стосується

КРИМСЬКА МИТРОПОЛІЯ? ВОНА ВТОНУЛА...

Про те, що анексія Криму Росією дорого коштуватиме Російській Православній Церкві України, говорилося ще до інтервенції. Є відомості про те, що патріарх Кірілл, чудово це розуміючи, умовляв Путіна утриматися від вторгнення в Україну. Не вмовляв, навіть – «благав». Але Путін в черговий раз показав Патріарху його місце в кремлівському стійлі – не «співробітника», не «партнера», а ідеологічної обслуги.

Відразу після вторгнення, нагадаю, з цебром пропагандистських помиїв до слухачів дорвався о. Всеволод Чаплін. Цей виступ не тільки продемонстрував народу «церковний одобрямс», а й ще раз вказав патріарху Кіріллу на те, що його власні кадри, ним же виплекані, мають начальників вищих і впливовіших, ніж він сам.

Після цього у бік Патріарха можна було вже не дивитися.

Хоча б з делікатності – адже зрозуміло, що людина в безглуздому становищі, що він принижений. Але він залишається патріархом. На кого дивитися пастві, як не на нього? Зрештою, навіть принижений своїм імператором патріарх залишається духовним лідером і може висловити свою думку, може дати орієнтири своєму народу. Тим більше, в ситуації, коли втрачати вже нічого.

Продовження на 5 стор. ►

Архієпископ Сімферопольський і Кримський Климент (УПЦ КП) став на захист заблокованої росіянами української військової бази. 02.03.2014 р. С-на:gruppa_voina

▼ КРИМСЬКА МИТРОПОЛІЯ? ВОНА ВТОНУЛА...

▼ **Продовження.**
Початок на 4 стор.

МАЙБУТНЯ УПЦ

На цьому тижні (в другій половині березня – Ред.) відбулося засідання Священного Синоду РПЦ, на якому, як було відомо, мало стояти «українське питання». Причому питання це набуло особливої гостроти від того, що анексія Криму Росією повинна мати цілком зрозумілі церковні наслідки: треба визначитися з адміністративним статусом Кримської Митрополії. Прийняти її в пряме підпорядкування РПЦ? Це скандал. Це остаточно підірве УПЦ. Це не знайде розуміння на узгодженому, нарешті, всеправославному соборі, наміченому на 2016 р. Якщо патріарх Кірілл це зробить – а він це зробить, тому що цього хоче Путін – на всеправославному соборі він виглядатиме приблизно так само, як представник РФ в Раді Безпеки ООН. А він розраховував прибути туди весь у білому! Він-то буквально днями досяг компромісу з вселенським патріархом, «дожавши» його, зокрема, з «українського питання».

І тут такий пасаж. До всеправославного собору, цілком можливо, ніякого «українського питання» вже не буде. Вірніше, воно буде, звичайно, але вже в іншій кишені. І майбутня УПЦ – якщо Бог дасть, і вона з'явиться на світ – навряд

чи стане союзником РПЦ найближчі роки сто. Крим буде не першою в історії територією, що розсварила дві Церкви на століття і стала причиною церковного розділення.

Все це патріарх Кірілл прекрасно розуміє. І йому дуже, дуже не хочеться мати справу з Кримською Митрополією. Але що робити, раз така воля кесаря?

що з нами робити – з УПЦ загалом, і з Кримською Митрополією зокрема. Патріарх Кірілл проігнорував урочистий прийом з нагоди прийняття Криму до складу Росії – і це можна було розцінювати як мовчазну акцію протесту проти анексії. А місцезблоститель Київської Кафедри митрополит Онуфрій проігнорував засідання Священного Синоду РПЦ. І це теж можна розцінити як мовчазну акцію протесту. Все, зауважте, мовчки. Схоже, патрі-

не розуміє, наскільки багато може коштувати це мовчання цілої Церкви. Чому ті, хто покликаний говорити про добро і зло, дозволяють собі робити вигляд, що нічого не відбувається? І чи потрібна людям Церква, чужа їх стражданям?

Та й чим ризикує зараз УПЦ? Від її розриву з РПЦ страждає в першу чергу РПЦ, чие коріння і легітимність заковані на київських пагорбах. Без Києва РПЦ перестав

нізму. РПЦ зараз піде на що завгодно, тільки щоб цей розрив, навіть якщо до нього дійде, не виявився скандальним і нездоланим.

Але, може, Київська Митрополія все ще розраховує «купити» за своє мовчання Крим? Політика, знаєте, – справа тонка. Диявольськи тонка.

Однак з Кримом питання, на жаль, можна вважати вирішеним. Патріарх Кірілл не зможе довго чинити опір натиску свого улюбленого фіюера. Та й у Кримській Митрополії цьому будуть частково навіть раді. На російських багнетах можна буде в'їхати в розорені греко-католицькі парафії – як компенсацію, хай і мізерну, за Галичину. Та й УПЦ КП вже натякнули, що їх храми цілком згодяться для нових господарів. Прибуток наявний.

Тому не варто Патріарху ламатися, як красній дівці. Треба брати. Шматок – то ласий. Не стільки за кількістю вірних, скільки за символічним навантаженням – а це для Росії взагалі, і РПЦ зокрема, навіть важливіше, ніж матеріальний прибуток. Крим – давня християнська земля, місце хрещення князя Володимира. В крайньому випадку, якщо/коли Київ буде остаточно втрачено, «хрещальну купель» і «колицку російського православ'я» можна буде перенести туди.

А як же Русь? – запитаєте ви. А Русь, як це зазвичай відбувається після навали орди, віддрейфує до Литви та Польщі. Чи ви не пам'ятаєте історію?

► Катерина Щоткіна (РІСУ)

” Крим буде не першою в історії територією, що розсварила дві Церкви на століття і стала причиною церковного розділення ”

В Московській Патріархії не знають, що тепер робити з УПЦ. Адже досі УПЦ була поступкою, цяцькою для України, якій заманулося «пограти в незалежну державу». Мало хто в Росії, і, звісно, в РПЦ, думав, що «проект Україна» коли-небудь стане реальністю. Тому, тільки-но цей проєкт проявив перші ознаки життєздатності, трапилась така дика, така варварська реакція. У тому числі з боку представників РПЦ, які, як і їх світське начальство, до самого кінця були впевнені, що ніякої України насправді немає, а значить і українська Церква виявиться нікому не потрібна, як тільки «хохли» зі своєю «незалежністю» перебісять.

Тепер в Московській Патріархії не знають до ладу,

арх Кірілл увійде в історію як церковний лідер, який ввів моду на мовчання.

Втім, у митрополита Онуфрія достатньо проблем і в Києві. Київська Митрополія стоїть перед непростим вибором. Церковний народ сильно охолов до Московського Патріархату. Священники один за іншим перестають поминати під час Служби патріарха Кірілла. Але саботаж саботажем, а має бути і якась чітка офіційна позиція. Патріарх Кірілл мовчить з приводу агресії і кровопролиття – це його вибір. Але ніхто не затикає роти українському єпископату. Однак він теж не поспішає з оцінками. Ніби

бути наймасовішою православною Церквою. Але без Києва вона ще й втрачає величезний шматок свого буття, свій безпосередній зв'язок з традицією, загальною церковною історією, відкидається далеко на Схід – в орду і у випари клязьменських боліт. І ніяких надій на «слов'янську цивілізацію», цю основу російського месіа-

Розпочинаючи Свою місію, Ісус виголошує: «Тепер радість моя повна». Ісус Сам «зрадів Святим Духом». Його навчання є джерелом радості: «Я казав вам так для того, щоб була у вас моя радість і щоб ваша радість була повна». Наша християнська радість випливає з джерела Його переповненого серця, і Він Сам обіцяє учням: «Журитиметесь, але журба ваша у радості обернеться», та наполягає: «вас знову побачу, і зрадіє ваше серце, і ніхто ваших радощів від вас не відбере». Тому, почувши Воскреслого, учні зраділи.

У 4 пункті Святіший Отець, цитуючи старозавітних пророків, пригадує, що Книги Старого Завіту говорять про «радість спасіння», яка осягне свою повноту у «месіанських часах». Пророк Ісаї оспівує прихід Месії, як «радісну новину», «звіщення радості», як заклик радіти, «викрикувати на радощах».

С-на: прес-служба Ватикану

Пророк Захарія, бачачи «день Господній», закликає прославляти Царя, що на осляті, словами: «Ликуй, донько

З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ПРО НОВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ

Цитуючи старозавітних пророків, папа Франциск пригадує, що Книги Старого Завіту говорять про «радість спасіння», яка осягне свою повноту у «месіанських часах». Пророк Ісаї оспівує прихід Месії, як «радісну новину», «звіщення радості», як заклик радіти, «викрикувати на радощах». А пророк Софонія вказує на Самого Бога, як на осередок свята: «Господь, твій Бог, посеред тебе, могутній, що врятує. Він буде вельми радуватися тобою, Він відновить тебе любов'ю Своєю. Він буде веселитися Тобою під веселі співи». Цю радість переживаємо серед малих щоденних речей, як відповідь на сповнене любові запрошення Бога, нашого Отця: «Мій сину, якщо тільки можеш, добре дбай про себе, (...) себе не позбавляй щасливої днини», – читаємо у Книзі Сираха.

Сіону, радій, донько Єрусалиму!». А пророк Софонія вказує на Самого Бога, як на осередок свята: «Господь, твій Бог, посеред тебе, могутній, що врятує. Він буде вельми радуватися тобою, Він відновить тебе любов'ю Своєю. Він буде веселитися Тобою під веселі співи».

Діяння святих Апостолів розповідають, що у першій християнській громаді «страву споживали з радістю». Там, де проходили учні, «була велика радість», а вони навіть і серед переслідувань були «сповнені радості». Ефіопський євнух, охристівшись, «їхав,

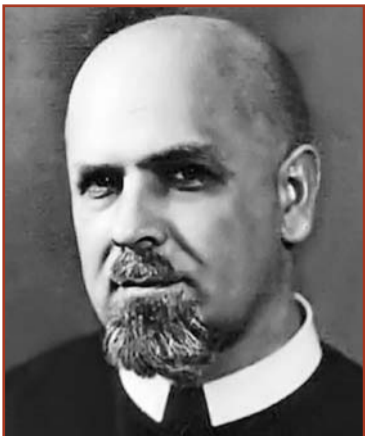
радіючи, дорогою своєю», а тюремник, який прийняв у своєму домі колишніх в'язнів-апостолів, «веселився з усім домом, який увірував в Бога». «То чому ж і нам не ввійти у цю ріку радості?» – підсумовує цей дискурс папа Франциск.

Радіо Ватикан

[З літопису християнської України]

РІК 1054 В УКРАЇНІ

I. Останні літа і смерть Ярослава. – Десять останніх років княжіння Ярослава записує Нестор в «Повісті временних літ» короткими, ляпідарними штрихами, які, однак, нічого не втрачають на своєму значенні. Для розуміння 1054-го року корисним буде приглянутися цьому літописному зарисові останнього Ярослава десятиліття.

Рік 1044: «Викопали двох князів, Ярополка і Олега, синів Святослава, і поблагословивши їх кості, поклали їх в церкві святої Богородиці».

Рік 1045: «Володимир (Ярославич) заснував святу Софію в Новгороді».

Рік 1047: «Ярослав ходив проти мазовшан і переміг їх, князя їх Мойслава убив, а їх самих підкорив Казиміру (Польському)».

Рік 1050: «Померла княгиня – жінка Ярослава».

Рік 1051: «Ярослав, скликавши єпископів, настановив митрополитом у свяній Софії Іларіона, русина».

Рік 1052: «Помер Володимир, старший син Ярослава, в Новгороді, і поховали його в свяній Софії, яку він сам побудував».

Рік 1053: «Всеволодові народився син від княжни-грекині, і назвав його ім'ям Володимир».

Рік 1054: «Помер великий князь руський Ярослав». Ярослав помер у квітні 1054-го року, в першу неділю Великого Посту, на Вишгороді, в присутності свого улюбленого сина Всеволода, який прийняв від нього замишування до науки та культурної праці. Ярослав прожив 76 літ, і через 35 років виконував верховну владу в Київській Державі, надаючи їй значення великої імперіальної потуги: воєнної, політичної, династичної, культурної, а то й церковної. Ярослав не дожив вирішальних подій загально-церковного характеру, які збулись у Візантії в 1054-ім році. Його наступникам довелося займатись цією справою; зокрема ж великому князеві Ізяславові Ярославичу; і це була чи не перша справа його володіння.

II. Спадщина Ярослава. – Для характеристики київського християнства дуже знаменним в спосіб переходу державної влади від Ярослава на його синів – Ярославичів, зокрема на Ізяслава, в 1054 р. Не входячи в глибшу політичну аналізу так званого сеніорату, тобто форми тодішньої політичної влади, встановленої Ярославом для своєї держави, нам вистачить

В попередній нашій лекції ми приглянулись подіям 1054-го року в історії Христової Церкви, у головних її центрах – в Римі і Візантії. Ці події були такого роду, що привели до формального розриву в Христовій Церкві, на базі церковного проводу: саме в тому часі оформився отой церковний Схід і Захід, як два церковні, а не тільки географічні чи культурні поняття. В цих подіях та в їх дальшій історії заінтересована безпосередньо і Українська Церква та українське християнство взагалі, і то відразу ж таки з отого 1054-го року. Тому корисним буде приглянутися політичній і церковній ситуації в Києві, в 1054-ому році.

Євангелист Матвій.

Мінятюра з Гримненського Євангелія.

Написане 1602 р. в селі Гримному, поблизу Львова, мінятюру виконав, очевидно, переписувач книги Влас.

прочитати записку літопису під 1054 роком та простежити ті християнські елементи, які в цьому акті спостерігаються. Ось записка Нестора, чи його попередників, які могли бути, може, і наочними свідками подій.

«Року 1054-го помер великий князь київський Ярослав. Ще за свого життя він розпорядив своїм синам, кажучи: «Мої сини, я відходжу з цього світу; ви ж майте між собою любов, бо ви брати, одного батька і матері діти. І якщо будете взаємно любитися, Бог буде з вами, і підкорить вам противників ваших. І матимете мирне життя. А якщо будете жити в зненависті, в негоді і в сварках, то згинете ви самі й погубите землю своїх батьків і дідів, яку вони здобули великим своїм трудом; отож жийте в мирі, слухаючись брат брата. Тому на своє місце вручаю старшому моему синові і вашому братові Ізяславові стіл київський; його слухайтесь, як слухались ви мене, і нехай він буде моїм наступником; Святославові даю – Чернігів, Всеволодові – Переяслав, Ігореві – Володимир, а В'ячеславові – Смоленськ.» І так розділив між них городи, наказуючи не переступати кордонів братніх володінь, ні когось з них проганяти, доручаючи Ізяславові: «Якщо хтось наміряться зобидити свого брата, то ти помози кривдженому.» І так розпорядив своїм синам, щоб перебували в любові. І коли занедужав і перенісся на Вишгород, незабаром попав у смертельну хворобу, коли Ізяслав був неприсутній, а Святослав у Володимирі, а при батькові був тільки Всеволод, якого батько любив

більше за всіх братів його, і держав завжди при собі. І найшла на Ярослава смертна година, і віддав свою душу Богові, в першу суботу посту, на св. Теодора. І Всеволод нарядив тіло батька, і поклали його на сани і повезли в Київ, а духовенство співало звичайні пісні. І плакали за ним люди. І принесли його, і поклали в мармуровій гробниці, в церкві святої Софії. І голосив по ньому Всеволод і весь народ. А прожив він літ усіх 76. – І прийшов Ізяслав, засів у Києві, а Святослав у Чернігові, Всеволод – у Переяславі, Ігор – у Володимирі, а В'ячеслав – у Смоленську».

Можна сказати, що і по смерті Ярослава, як і по смерті Володимира Великого, не прийшло ще до остаточної консолідації верховної влади; але слід відмітити певний прогрес: тим разом християнський елемент братер-

значуватимуть довго історію роду Ярослава, впливаючи також і на церковні події.

III. Церковна ситуація в Києві 1054 р. – В одному з звідомих про липневі події 1054 р. у Візантії, коли Рим і Візантія обклали себе взаємно церковними клятвами, говориться, що папські послі, очолені кардиналом Умбертом, по своїм наглім виїзді з Візантії, побували «в городі русів», і звіттам посилали цісареві Константанові Мономахові автентичний текст викляття Керулярія, який було спалено Керулярієм. Загально пояснюють цю вістку так, що посольство Умберта в поворотній дорозі відвідало Київ, щоб на місці викласти такий важливий церковний громаді властиве значення константинопольських подій. Та певності в тому не маємо. Однак певним є, що Київ

” 1054-ім році Україна стояла непохитно між Сходом і Заходом, живучи свіжими соками Христової Євангелії, незатроєними ще людськими пожадливістями. І це її непроминаюча честь, слава і заслуга ”

ства переважив над спокусою влади, і до прямих зударів не прийшло; вони прийдуть згодом, але радше з рацій зовнішньо-політичних. Ізяславичі схилитимуться до західних зразків, Всеволодовичі захищатимуть по матері, Мономахівній, візантійські позиції, а Святославичі Чернігівські глядітимуть своїх можливостей радше на Півночі. Ці три напрямки ви-

не заангажували в тих подіях, і з київських проповідниць не гриміли слова осуду і клятви проти латинських «ересей», ні на тому документі немає підпису київського первоєрарха та й українські літописці не віднотували нічого. Навпаки, тодішні обставини, політичні і церковні, в Києві були такі, що ніяк не надавалися, щоб піти спільним фронтом з Візантією.

Здається був збережений розсудний нейтралітет і вижидуюча настанова. Найперше був ще живий антагонізм, що спричинив нещасий противізантійський похід старшого сина Ярослава проти Константинополя в 1043 році та були ще живі свідки жорстокої проганої і розправи з полоненими: 6 тисяч осліплених візантійцями воїнів. Такі факти не сприяли симпатіям для Візантії. Крім того, в 1051-му році на київському митрополичому престолі був поставлений з волі синоду українських єпископів і Ярослава, – Іларіон, русин. Тому в 1054 р. митрополит українець, поставлений проти волі Керулярія, аж ніяк не співчував з його труднощами у Візантії та й не до нього звертався Керулярій про моральну підтримку своєї антиримської політики, і то в таких загострених формах. Врешті, ціла княжа сім'я була широко посвоячена з латинським Заходом, тож годі собі, наприклад, представити, як звучало б читання патріаршої протиримської клятви в свяній Софії в Києві, у приявності Ізяслава та його жінки княгині Гертруди, польської княжни, дочки Мешка II-го, та інших латинських княжен, які тоді проживали при київському княжому дворі. Знаємо з дальших подій, що Ізяслав виявляв виразну проримську, західню орієнтацію, яка довела до того, що в 1075 році він прийняв і корону з Риму, через свого сина Ярополка Петра.

Тому в Києві 1054-го року, який був ще в свіжій жалобі по Ярославі, візантійські події не мали жодного значення та не сколихнули українського церковного нейтралітету. Щойно майже сто літ згодом вдасться Візантії прихилити Українську Церкву дещо на свій бік, по довгім володінню Мономаховичів, при виразній реакції з боку українських людей. Тільки політична сила Юрія Довгорукого та Андрея Боголюбського заломить по-важно цю нейтральну лінію Української Церкви. Однак, на похвалу українським церковним людям треба сказати, що ні тоді, ні згодом, Українська Церква ніколи не пішла на дешеву антиримську пропаганду і полеміку. В усякому разі, в 1054-ім році Україна стояла непохитно між Сходом і Заходом, живучи свіжими соками Христової Євангелії, незатроєними ще людськими пожадливістями. І це її непроминаюча честь, слава і заслуга.

о. Атанасій Великий, ЧСВВ

ПРОЩАННЯ З ПОСТСОВЕТСЬКОЮ УКРАЇНОЮ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

ДЕРЖАВНА ІДЕЯ

І нарешті, це народження державної ідеї. Ідеї, суть якої в тому, що відтепер першочерговим завданням кожного українського уряду буде думати про те, як повернути Україні Крим. Це буде безкомпромісне питання для влади. І така політика буде мати підтримку українців на сході і на заході. Крим стане надзвичайно важливим об'єднуючим фактором для всіх нас, також в діаспорі. Нам дотепер бракувало єдиного об'єднуючого чинника. І ось він на підносі від Путіна! Тепер ті, які ще вчора сумнівалися, чи нам потрібний ЄС, НАТО – нині, у більшості, не мають сумніву, оскільки до неможливого шоковані поведінкою «брата».

Якби ж це тільки Карлик з Кремлем... Насправді українці побачили і почули шокуючу загальноросійську радість від того, що Кремль скривдив Україну. Українці побачили сотні тисяч росіян, які радіють від божевільних дій свого президента, а отже розподіляють разом з ним радість від української кривди, радіють від українського горя, від лиха, яке увірвалося в нашу хату. Українці побачили, що в масі своїй, росіяни проти України, а отже не люблять її. Від такої констатації людям душі вивертаються.

Отак народжується нова Україна. Вона ще не народилася, ми в процесі, але я вірю що народиться, і буде вона набагато більше нагадувати оту Шевченкову, ніж дотеперішня.

В ці дні розриваються зв'язки не тільки між українцями і росіянами, не тільки між знайомими, друзями, але також поміж братом, який живе в Києві, і його сестрою, яка живе в Москві.

Мати ворогує з сином. У ці дні смертельні образи неначе пекельні вогні спалахують між – ще вчора – найріднішими людьми. Не просто буде забути...

А коли почнуть забуватися? Можливо, зовсім скоро, через декілька років, тоді, коли рухне влада Карлика. Тоді, я вірю, ми й Крим повернемо собі. А далі – в демократичному референдумі нехай мешканці самі вирішують – хочуть бути з Україною чи з новою Росією, яка виникне на уламках «путинізму». Бо якась Росія залишиться, хоча може і не в нинішніх кордонах.

У нас тепер політика має бути простою: максимальне зближення з Заходом; вирощування патріотичного, свідомого покоління на основі нашої правдивої історії; сильна армія, яка буде готовою протиставитися зайдом. І, дуже розраховую також на розрив стосунків між українським та московським православ'ям, яке не стало в ці страшні дні на боці правди. Хай нам Бог благословить на нове життя!

УГОДА ПРО АСОЦІАЦІЮ З ЄС

21 березня в Брюсселі Україна і ЄС підписали політичну частину Угоди Про Асоційоване Членство (економічна – після виборів). Ту, саму, від якої в листопаді 2013 р. відмовився Янукович, від чого все й почалося (краплина, яка в чаші терпіння прорвала береги)...

В. о. прем'єр-міністра Арсеній Яценюк пояснив, що саме він підписав.

Політична частина Угоди Про Асоціацію з ЄС стосується того, що найбільше зараз турбує Україну. Зокрема, підписано розділ про безпеку і оборону, про територіальну цілісність України. Також, ця частина Угоди стосується формування спільних органів прийняття рішень між Україною і ЄС. Насамперед

мова йде про енергетику, торгівлю та питання розширення. Європейський Союз відкрив в односторонньому порядку свої ринки для українських товарів. Так, зняті мита і тарифні обмеження на сільськогосподарську і промислову продукцію, яка поставляється до країн-членів ЄС.

І ЩЕ ПРО УГОДУ ПЕТРО ПОРОШЕНКО

Майже сім років Україна йшла до цього дня. Спроба зупинити наш європейський вибір стала однією з головних причин, чому люди вийшли на Майдан, чому ми стояли понад три місяці пліч-о-пліч, чому загинули Лицарі Небесної Сотні. Але в нас немає приводу для святкування і не лише тому, що Угода нам дісталася великими жертвами, а тому – що це велике завдання і великий виклик.

Пишаюся, що був одним із тих, хто готував цю Угоду. Я знаю силу цього пакета з модернізації країни, зі створення більш справедливого і безпечно життя. Скажу чесно: це неймовірно складна, проте необхідна робота. Вірю, що нам вдасться її виконати. (З фейсбука п. Порошенка)

РОЗПОВІДЬ ПРО КОЗАКА МИХАЙЛА ГАВРИЛЮКА

Скинувши з Михайла шапку, «Беркут», тягнучи його, кри-

Камо грядеши, Україно ?

чав: «Дивіться: ми полонили отамана Мамая» (у Гаврилюка на голові був козацький оселедець). «Кидали, робили мені коридор, через який я мав би пробігти. Ну, я дурак, чи що, бігати поміж ті коридори! Чому я маю падати перед вами на коліна? Вони мене кинули на землю. Били. Довго вони мене били. Підбігали всі, кому не ліньки, ногами скакали мені і по голові, фотографувалися. Роздягнувши мене догола вони почали робити з моєю головою те, що футболісти роблять з м'ячем. Показували які вони герої, починаючи знімати один одного фотоапаратом, ставлячи ноги на мене голого, коли я валився на землі. Скрутившись в клубочок, я тримався там, поки вони мене били. Один з натовпу, самий розумний, постановив: а давайте ми йому відрубаємо чуба. Як ізверги, як кати – раз відпилили кусок чуба, другий раз відпилили кусок чуба. Таким чином вони мене лишили без чуба. Коли їм це набридло, вони вирішили віддати мене в автозак (міліцейське авто – Ред.) до міліції. Голого вони мене привели до міліції, перед

цим мені наказували кричати, як я їх люблю. Я, звісно, не та людина, щоб схилити голову перед ними.»

Врешті-решт, катованому на сильному морозі Козаку вдалося втекти. Це було в січні. І ось прийшов час розплати. Березень. Міліція знайшла одного з його переслідувачів. За українським законодавством, людину не можна судити, якщо потерпілий не напише звинувачувальну заяву. Козак Гаврилюк відмовився писати і людина, якій загрожувало 8 років тюрми, залишилася на волі. Ось, що п. Гаврилюк сказав про своє рішення.

«Я до цього чоловіка ніяких претензій не маю, і щоб цього чоловіка відпустили на волю, і щоб він собі займався своїми ділами, вихованням (вихованням – Ред.) діточок. Нехай живе, навщо его дитину робити сиротою, навщо забирати від дитини тата, нехай, я думаю, то багато буде йому сильніший удар чим то, що він би відсидів 8 років у тюрмі».

Це жест християнина, слабака, людини наївної? Яка ваша думка?

Для «ХГ» Г. Кобилянський

С-на: Люба Костюк

НАЙБІЛЬША КРАДІЖКА ЯНУКОВИЧА

Зокрема, серед багатьох древніх книг – «Апостол»

Як виявляється, Віктор Янукович крав не тільки гроші та майно українських громадян. Він крав історію українського народу. Він примудрився викрасти пам'ятки української писемності. І кинув древню бібліотеку, рятуючись від гніву людей.

Івана Федорова. Це перша українська книга. З неї почалося українське друкарство. Вкрасти «Апостола» –

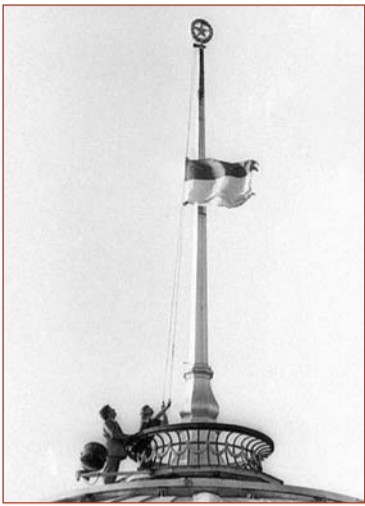
все одно, що вкрасти Софійський Собор. Також, серед пам'яток українського друкарства в Межигір'ї

лежала «Мінея общая» І. Гізеля 1680 року, «Апостол» М. Сльозки 1654 року, Євангеліє 1704 року, та інші безцінні скарби української писемності. Очевидно, що ці книги мали знаходитися в сховищах державних музеїв і були просто викрадені з відтам на втіху знахабнілому диктатору.

«На сьогодні київські стародруки є рідкістю, вони

пережили війни, цензурні утиски, стихійні лиха. Великі пожежі 1772-го та 1849-го років, що знищили лаврську бібліотеку» – йдеться в одному з експертних висновків. Відтепер до цього переліку катастроф додається і «крадіжка президентом Януковичем», яку, на щастя, ці старовинні книги теж пережили.

Дмитро Гнап, журналіст

ЗАХІДНИЙ СВІТ НЕ ХОТІВ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

(З АРХІВУ М. ҐОРБАЧОВА)

Провідні політики Заходу побоювалися незалежності України і в розмовах з останнім лідером ССРСР часто висловлювали занепокоєння з цього приводу. Західні політики, схоже, вели переговори і з керівниками УССР, хоча і не акцентували про це у розмовах з Горбачовом. Як радикально все змінилося за минулі два десятиліття, особливо у світлі нещодавно підписаної угоди про асоційоване членство України в ЄС!

▲ 4 вересня 1991 року над будівлею парламенту України вперше було піднято синьо-жовтий стяг. С-на: Укрінформ

25.02.2014 року зняли советську зірку ▲ зі шпиля на копулі будівлі парламенту

МАРґАРЕТ ТЕТЧЕР, ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР ВЕЛИКОБРИТАНІЇ, 20 ЛИСТОПАДА 1990 РОКУ:

«Востаннє, коли я була в Советському Союзі, я відчула, що люди діють ніби в умовах вакууму влади. Але цього не може бути. Свобода може існувати лише в умовах твердої законності. Більш розумні люди казали мені: ми чекаємо, хочемо подивитися, як буде розподілено владу між центром і республіками. Але інші стверджували, що лише самі республіки будуть вирішувати, що вони віддадуть центру. А я казала їм, що тоді країна не зможе функціонувати. Спочатку визначиться центр, потім повноваження передаються республікам.»

Я бачила демонстрації з гаслами про те, що українські солдати не будуть служити центральному уряду. І це дуже стурбувало мене, адже свобода неможлива без фундаменту влади. І це одне стурбувало мене. Люди чекають, що для них хтось щось зробить. Але ж воля – це відповідальність. А люди працюють аби-як, без твердого управління.»

ГЕЛЬМУТ КОЛЬ, КАНЦЛЕР ФРН, 5 ЛИПНЯ 1991 РОКУ:

«Я хотів би... донести до керівників України нашу думку про те, наскільки важливо уникати дій, які б створювали на Заході враження того, ніби ССРСР ось-ось розпадеться на конгломерат окремих республік.»

ГАНС-ДІТРИХ ҐЕНШЕР, МІНІСТР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ФРН, 26 ЖОВТНЯ 1991 РОКУ:

«Розмовляючи минулого тижня в Києві, я казав українським керівникам: у нас в Європейському Співтоваристві 12 держав. Ми прагнемо до створення спільної європейської держави; у нас зараз 12 валют, а ми хочемо створити єдину спільну валюту. Бачте, яка різниця: Європа прагне до єднання, а ви шукаєте будь-які приводи, щоб роз'єднуватися. Це парадоксально і не може бути нічим виправдано.»

ДЖОРДЖ БУШ, ПРЕЗИДЕНТ США, 29 ЖОВТНЯ 1991 РОКУ:

«Так, я приймав Кравчука, Акаєва. Ми маємо контакти з республіками, намагаючись, щоб вони не підривали ваші (Горбачова – Ред.) позиції. І я завжди кажу: ми зацікавлені в тому, щоб республіки домовилися з центром (Москвою – Ред.), ми хочемо допомогти вам, а для цього необхідно, щоб ви домовилися.»

І, звичайно, військові питання, роззброєння, ядерна зброя. Я завжди підкреслюю роль президента Горбачова. А коли Україна стала робити заяви з цих питань, то це викликало велике занепокоєння... Сенатори питають, що це за нова армія у 450 тисяч людей, коли треба ратифікувати договір про звычайні збройні сили в Європі?»

ФЕЛІПЕ ГОНСАЛЕС МАРКЕС, ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР ІСПАНІЇ, 30 ЖОВТНЯ 1991 РОКУ:

«Особливо руки сверблять поговорити з українцями: що вони думають, що, відокремившись, стануть Францією чи Німеччиною? ...Можу сказати тільки одне: ми не можемо жити, перебуваючи в залежності від того, буде чи не буде інфаркту у Михайла Горбачова. Нам потрібен сам Горбачов, і нам потрібен стабільний, потужний інститут президента ССРСР.»

«Главред», 04. 11. 2011, (А.Ф.)

Г. Кобильницький

ХГ

[Українці у Швеції]

ВІРИМО В МАЙДАН!

Українці в Швеції підтримують людей на Майдані та патріотичні настрої по всій Україні. Виявом цього були багаточисленні мітинги, маніфестації біля королівського палацу в Стокгольмі, що їх організував Союз Українок Скандинавії. Наші школярки з «Молодого козацтва» брали участь у цих заходах.

Два дні в Стокгольмі перебувала співачка Руслана Лижичко. Вона звернулася до європейців з проханням дати Україні свій впевнений голос у ЄС щодо перспективи членства, допомогти подолати політичну та економічну кризу за допомогою мирного процесу та зберегти територіальну цілісність і незалежність, протидіяти будь-

якій антиукраїнській пропаганді. Вона презентувала фільм «Україна у небезпеці» і провела безліч зустрічей з політиками у парламенті, журналістами, активістами Майдану та українською громадою. Був проведений мітинг разом зі співачкою, українцями, що проживають у Швеції. Найголовніше гасло Руслани на мітингу було:

«Українців пробують вбивати найстрашнішою зброєю: словом, наклепами щодо фашизму, екстремізму та нацизму. Європейці! Допоможіть інформувати світ об'єктивно! Ми маємо всі підстави говорити, що йде організована атака, антиукраїнська пропаганда, що спрямована на послаблення іміджу України та спалювання ідей боротьби українців».

Наші діти з дитячого осередку «Молоде козацтво» прочитали вірш «Небесна сотня». Так, для них це не зовсім зрозумілий вірш, але дещо нам разом з батьками вдалося їм пояснити.

Вірш прозвучав з дитячих вуст, торкнувся серця мітингуючих, покотилася сльоза... І сльози не переставали котитися, як читав вірш Марко (учень старшої групи осередку) «Мамо не плач...»

2 березня 2014 року, Служба Божа в Стокгольмі. Разом з отцем Мирославом ми молилися за нашу Батьківщину, за мир, за наш народ та за всіх загиблих у протистояннях. Молилися і молимося за душі загиблих, співчуваємо рідним, які втратили найдорожчих... Просимо у Бога миру та справедливості, зцілення для поранених та сили і витривалості для тих, хто

нині наражається на небезпеку, захищаючи гідність громадян України.

Союзом Українок Скандинавії було організовано мітинг біля посольства Росії. Три дні поспіль українці пікетували російське посольство у Королівстві Швеція.

Віримо в Майдан! «Майдан – це вже новий стиль і спосіб життя. І ця маленька територія народовладдя зобов'язана дати нову модель суспільства. Я зроблю все можливе і неможливе від себе... Бо так треба, бо іншого шансу не буде». – каже Руслана Лижичко.

Для «ХГ» Наталія Войтюк

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на конто: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5